

13.05.07 Полтава, клуб 22 Транс-формер, Брем Стокер, П@П@ Карло

Десь за дві години до початку концерту пішов дощ, у мене промайнула думка, що люди злякаються та не поприходять. Але вже за годину вийшло сонце, що швидко підсушило та нагріло асфальт і біля клубу почав збиратися натовп. Після недовгого очікування всі попрямували у середину. Зайшовши до зали можна було побачити лише ряди крісел, а все, що нижче покривалося густою завісою диму. Та хтось вирішив, що цього замало, і пустив ще трішечки, тож в кінці кінців диму стало стільки, що не видно було чим тут можна дихати. Але це все можна пробачити, за той ультрафіолет, що освітлював залу. Він був бездоганним! З'явилася ідея вдягти всіх потрібних людей в білі футболки, щоб потім легше було знайти у натовпі. Отож сиділа я, слухала Nirvana, під яку страшенно кортіло пострибати, гралася сяючими бусиками на руці та мріяла про початок концерту, бо очікування щось затягнулося, та встигло достатньо набриднути.

І ось на сцену вийшли „Транс-формер”. Почали вони з давно відомих пісень, а закінчили, зовсім новою,

за їх словами вперше виконаною. Люди аплодували, бо гурт дійсно відомий, особливо у Полтаві.

Наступними були „Брем Стокер”. Їх навіть не потрібно було представляти. Хлопці ще підключали інструменти, а народ вже повідривався від нагрітих місць та зібрався попід сценою. Всі знали, що буде весело. Всі знали, що буде слем. Слем був і, навіть, достатньо непоганий, як на таку кількість присутніх. А про те, що було весело годі й казати! Вони грали щось істинно українське, енергійне, запальне. А ще вони сказали, що у Полтаві дуже гарні дівчата. Так ось, я – полтавка, тож щиро дякую :)

Останніми на сцені з'явилися „Папа Карло”, які презентували сьогодні свій новий альбом (його можна було купити біля бару, а декілька примірників вони роздали безпосередньо слухачам). Пам'ятаю цей гурт ще з минулорічного „Мазепа-фест”, він залишив по собі дуже хороші спогади. Грають легку прийнятну музику, достатньо весело, щоб під неї можна було потанцювати та пострибати, що народ і робив.

Враження від концерту максимально позитивне, всі гурти професійні, мають чималий досвід, тож не сталося ніяких неприємних несподіванок зі звуком, все було дуже якісно та красиво.

ЛАРА

SKA&PUNK UNITY IN CHURCHILL'S (ХАРЬКОВ)

12 мая в Харьковском клубе CHURCHILL's прошел SKA&PUNK UNITY. Первыми выступала молодая Харьковская команда «РедиСка Кэт». Много

местных панков пришло поддержать своих друзей. Несмотря на свою молодость, ребята показали себе очень не плохо. Тексты вполне стандартны и охватывают обычную тематику, музыка забойная и веселая. Музыканты легко установили контакт с публикой и зажгли ее.

Вторыми вышли на сцену «Стериометрия», полтавская панк-банда, которая давно стала известна за пределами своего региона. Веселый панк-рок в их исполнении как всегда подарил много позитивных эмоций. Старые песни, которые ребята подали, немного, в новом формате пришлись по душе слушателям. Ведь та энергетика, которую отдавали музыканты со сцены несла в себе

настоящее весеннее настроение. Последняя песня которую исполнила «Стериометрия» была «Калифорния», но только лишь ребята начали играть на сцену по одному вышли «Брем Стокер». Кавер в исполнении двух групп был одобрен слушателями.

По закінченні концерту музиканти з „Брем Стокеру” погодилися відповісти на декілька запитань DIYclab та об'єднання „Арт-М”:

DC: - Ну що, хлопці, як вам Полтава?

BC: - Полтава завжди супер! Кожного разу ми приїжджаємо до вас з величезним задоволенням, у вас дуже гарні дівчата, але на жаль саме холпці постійно жадають із нам поспілкуватися. Певно в вашому місті такий менталітет:)

DC: - Ви самі собі зачіски робите?

BC: - Мені робив Міша, Міші робила його мама, а Морозу ми кепку до голови приклеїли, і нічого так, тримається:)

DC: - Який ваш гастрольний графік, звідки ви приїхали, куди відправитесь з Полтави?

BC: - Ми зіграли концерти в Донецьку та Харкові, приїхали до вас, а тепер прямуємо додому до Рівного, де поміняємо шкарпетки і рванемо в Чернівці, після того вже напевне починаємо запис п'ятого альбому, і до осені виїжджати нікуди НЕ-БУ-ДЕ-МО :)

DC: - Які є ваші побажання полтавським фанам?

BC: - Слухайте справжнє і українське, і залишайтеся такими, які ви є, ми вас дуже любимо.

DC: - В сучасній музиці є термін „Альтернатива”, альтернативні гурти на заході збирають стадіони, в нашій же країні, шоу-бізнес тяжіє до розділення за жанрами, як то реп, рок, попса тощо. Чому це так?

BC: - Взагалі-то, це не дуже етичне запитання, не нам про це судити, адже дуже багато людей в Україні розмовляють та співають російською мовою. Мова – то не є політика, це-голос душі, але коли ти бажаш заробляти музикою і виходиш на рівень, коли твоя творчість репрезентує твою державу, май совість – співай українською. Дуже вже достала уся та українська «попса» російською мовою. Навіть для російських слухачів ми цікаві насамперед своєю самобутньою мовою, підтвердженням того є продаж по Росії дисків «ВВ» та «Океана Ельзи». Але якщо людина співає чесно, для себе, вона вільна це робити тією мовою, яка їй ближча та рідніша.

DC: - Дякуємо за чудовий виступ, приїздить ще, із радістю чекаємо нової творчості.

А дальше был «Брем Стокер», который зацепил всех. Вот кто умеет по настоящему зажигать так это они. Публика, всяма положительно настроенная раскаченная предыдущими командами, пребывала в бодром слэме. Дальше шло сплошное веселье, банда трех здоровых дядек, офигенно рубящих свои песни, не давала ни на минуту расслабиться залу.

В целом, все было просто, хорошие песни, качественный звук, слэм оставили у людей пришедших на концерт позитив. Признаться, ехав туда, я думал, что будет хуже. Приятное заблуждение. RUBAK

Гурт Ірїї

Історія групи бере свій початок у травні 2000 р., коли Кіндратович і Працьовитий вирішили створити групу у стилі doom-metal. Через кілька місяців до них долучився Василь Шевчук, який володів гітарою настільки, що музика просто "ожила" від його соло-партій. Потрібен був вокал відповідного рівня, йшли довгі пошуки, і лише через рік музиканти знайшли Ксеню (Ялинка), справжній "золотий голос Ірїю". Пізніше з'явилися ударник Андрій Копильчак ("Pagan Land", "Ambivalence") і клавішник Григорій

виступаючи у рок-клубі "ФІРА", клубі "ЛЯЛЬКА", восени 2002 взяв участь у фестивалі "РОКОТЕКА". Три пісні, "Ірїї", "Воля" і "Легенда" увійшли до збірки "Львівський рок-2002".

Влітку 2002 р. групу покинув клавішник, а восени, після "рокотеки" пішов барбанщик. Після цього в житті групи настала перерва на цілий рік, поки тривали пошуки відповідного рівня барабанщика. В жовтні 2003 р. в "ІРІЙ" прийшов Назарій (Lars) Самотіс ("Disarm", "Vallinor", "TNT", "Бора"), і вже на Halloween 2003 відбувся перший після довгої перерви концерт, який

Ігнатович ("Неон"). Кожен з музикантів вносив свій відтінок у музику, і поступово стиль групи викристалізувався у фолк - дум - готику. Після трьох місяців постійних репетицій відбувся концерт групи "ІРІЙ" в "Ляльці" разом із групами "Schmeisser", "Sanitarium", "Misery". Стиль музики настільки відрізнявся від усім звичного треш- і дез-металу, що вже перший концерт став великим кроком вперед.

Впродовж 2002 р. "ІРІЙ" відіграв близько 20 концертів,

виявився одним з кращих за всю історію групи. І знову виступи, знову сцена. Та весною 2004 р. групу покинув соло-гітарист Василь Шевчук. На протязі літнього періоду група проводила активні пошуки достойної заміни. Ці пошуки перетворилися у справжній кастинг. Бажаючи було достать. Але...

На початку осені групу залишив бас-гітарист Андрій Кіндратович, створивши свій власний проект "Полинове поле". Здавалось, що група на межі розпаду. Ходили чутки, що групи більше не існує.

"Ірїї не помре. Ця музика має право на існування" казала вокалістка групи Ксенія. І справді...

Зі старого складу залишились ритм-гітара, ударні та вокаліска. А восени 2004 р. в групі з'явився новий соло-гітарист Єрега Микола ("Далі", "Гибай до-дому", "Зворотній бік", "Авогадро") якого привів Роман Працьовитий, випадково познайомившись з цим чудовим гітаристом у квітні цього ж року. У грудні до групи приєднався басист Олег Білозор - брат славнозвісного бас-гітариста Миколи Білозора. Молодий хлопець подавав чудові надії. Група розпочала свою роботу. Але після сольного концерту в Києві, у групі з'явився новий басист Орлов Діма (Let it Bluz). На даний момент існування "Ірїю" в оновленому складі, група встигла відновити існуючий репертуар.

На майбутнє плануються нові концерти, запис альбому, співпраця з іншими групами, які теж намагаються донести український "фолк" до прихильників рок-музики. Іде робота над спільним виступом групи "ІРІЙ" і рок-балету "Експресія драйву", яким керує вокалістка Ксенія Рихальська (Ялинка), тобто танці під живу музику.

Пісні групи одночасно і різні між собою за звучанням, і подібні за ідеологією, за відчуттями. В них є і похмура готика з духом забутого язичництва ("Морок", "Ірїї", "Легенда"), і сумна лірика із народними мотивами ("Дівчина-трава", "На Івана, на Купайла", "Плач за Яснооком"), і пісні, які закликають до сили, до боротьби ("Воля", "Перемога"). Особливе місце в творчості групи займають обробки народних пісень "Чуєш, брате мій", "Чорна рілля ізорана", та ін. Авторами текстів та музики є вокалістка і бас-гітарист.

Взагалі, метою групи є не просто грати музику заради виходу на сцену, а донести до людей певні відчуття, які черпаються із нашої міфології, легенд або того, що відбувається з нами всіма зараз.

**АММУНІЦІЯ, СНАРЯЖЕННЯ
ОБУВЬ, ГОЛОВНІ УБОРЫ, АКСЕССУАРИ**

УЛ. КУЙБІШЕВА, 18 Тел. 506-753

9 травня по неформальному :)

Все починалося як завжди: п'ятнадцятихвилинне очікування на вулиці, повільне просування до зали, повз барну стійку, пошук найкращих місць для перегляду, та влаштування на цих самих місцях. Цього разу перед концертом увімкнули Сплін. Не скажу, що мене це розчарувало, але ще раз підтвердило те, що зміст концерту ніяк не впливає на музику, яку вмикають на початку. Отож я сиділа, слухала Спліна, та намагалася уявити, що ж я сьогодні почую. Чесно кажучи, я навіть гадки не мала, що за гурти сьогодні виступають, тому дуже задоволена, що потрапила сюди і взагалі, що цей концерт відбувся.

А виступали сьогодні три полтавські гурти ось у такому порядку: "Немає часу", "Сестра Керри", "Сказки дядюшки Римуса". Як стало зрозуміло по вигукам, прийшли сюди лише друзі виступаючих і кожен підтримував оплесками свій гурт. Та це вже добре, бо зал був далеко не порожній, а дехто навіть танцював попід сценою під знайомі звуки рок-н-ролла. Мене сильно розчарував звук, який на виступі перших двох груп був не те щоб жахливий, а просто якийсь чудернацький. Басову партію неможливо було розібрати, замість неї щось гуділо та заважало насолоджуватися приємними звуками акустичної гітари. До того ж комусь приходилося підтримувати мікрофон,

котрий постійно з'їжджав униз. Перша група здивувала своїми соло а-ля heavy metal, що концептуально не вписувалися у їхню музику. Але вокал був дуже хороший, в принципі як і тексти. Під другу групу вдалося трохи пострибати, порадували веселі мотиви, але бас, хай йому грець, все рівно заважав, та й мікрофон продовжував падати. А ось на виступі третього гурту все якось наладилося, чи то просто я звикла :) Було непогано, але чомусь всі пісні злилися в одну. Запам'яталися лише рок-н-рольний мотивчик в одній з них (котру вони виконали двічі в проханні ведучого), та постійна зміна головного вбрання на вокалісті. Звичайно всі згадали про 9 травня і кожен гурт зіграв по одній пісні присвяченій саме цьому святу.

Отож як на мене, все пройшло доволі непогано, та можна було б і краще, як в плані звуку так і самої музики, що виконувалася.

А ось після концерту відбулося найяскравіше видовище за весь день - fire-шоу, яке показувала дівчина Катя, на вулиці біля клубу. Воно настільки захопило, що не можливо було відвести очі. Вперше бачу таке на відстані не більше 10 метрів від себе, при тому, що виконувала все дівчина, без усілякої страхівки та спеціального вбрання. Катю - ти просто молодчина!

- У вас шарики есть.
- Есть.
- Хорошие?
- Нет плохие.
- Дырявые?
- Нет - не дырявые.
- Плохо дуются?
- Нет, хорошо.
- Не яркие?
- Яркие.
- А почему, плохие?
- Не радуют...

ШАРИКИ НЕ РАДУЮТ...

магнитофон постоянно, что-то писал или себе или друзьям. Вечером всегда были разговоры о прослушанном о том какие фишки кто вылепил. А сейчас? Музыку, которая по идеи должна дарить радость, подымать настроение, поддерживать в тебе творческий огонек, делает это все реже и реже. Вот слушаешь, слушаешь всё больше, благодаря интернету можно без проблем найти и скачать все новое, что появляется, но каждый новый трек я ставлю все реже и реже. Это совсем не идет в сравнение с тем, как раньше слушались кассеты до дыр на протяжении недель, месяцев и это вправду доставляло удовольствие. Никто нигде не торопился, слушали внимательно, до тех пор пока песня сама не начинала вертеться в голове. Теперь записанные мр3-диски могут

кого-то спер или переиграл, скучно. Чаше всего музыка становится фоном для занятой работой, сексом, пьянок. Да и не больше желания заморачиваться как раньше, разбираться и вдумываться в каждый звук мелодии. Иногда не жалко потратиться на покупку красиво оформленного релиза, тем более, если там вкладка, текста, бонусы, видео, но все равно через день два, он все равно будет стоять в стопке своих братьев.

Музыка стала однотипна и однообразна. Начинаешь рыться искать какие-то релизы и бутлеги которые почти не выходили большими тиражами. В основном, когда цель достигнута то после пару часовой эйфории приходит разочарование, не торкает музыка ее не хочется напевать себе под нос едя на работу в транспорте, слова песен не вертятся в голове. Вот так великое средство энергетической подзарядки превращается в тупое собиране

музики, в банальное потребительство и накопительство. Не хочется быть собирателем музыки, но по не воле ты им становишься. Не слушать музыку тож не получается ведь сколько лет она помогала в трудные минуты. Вот так и получается, что идейная тема превращается в тупое и обыденное болото, застои. Возможно коммерциализация рок-музики в этом виновата, а может просто неформальная музкультура себя изжила, но в это не хочется верить, ведь все-таки не перевелись творческие люди чьи песни и музыка еще торкает душу. Хотя таких вещей трудно увидеть в нете или на прилавке магазина, так как у авторов недостаточно бабла на студзапись и раскрутку, они не хотят продаваться системе и превращаться в еще один винтик шоу бизнеса. Вот сижу и думаю все-таки панк, изменил социальное обличие мира, как в прочем и другие неформские направления в музыке, возможно сейчас просто зайтишь перед очередной бурей или закат неформального движения? Ответа у меня нет. Поживем увидим.

RUBAK